

особистості, процесів навчання та виховання, основ здоров'я, здорового способу життя. Також можна погодитися з авторами в ідеях про те, що педагогічна взаємодія зі студентами має виконувати принцип здоров'язбереження – збереження здоров'я дітей на заданому рівні. Здоров'язбережувальне освітнє середовище – таке навчальне середовище, в якому, завдяки формуванню здоров'язбережувальної компетенції, забезпечується формування здорового способу життя студента, відповідальне ставлення до власного здоров'я та здоров'я оточуючих, до навколишнього середовища, контролюються всі складові здоров'я [4].

Таким чином, викладач, безсумнівно, грає ключову роль в організації здоров'язбережувального освітнього середовища, де освітня організація відповідає за створення такого середовища, а соціальне партнерство інститутів освіти всіх рівнів сприятиме оптимізації аналізованих процесів.

Література

1. Аббасова Л. И. Современные подходы к формированию здоровьесберегающей среды образовательной организации / Ученые записки университета им. П. Ф. Лесгафта, 2019. № 11(177). С. 3–7.
2. Зіміна І. С., Кондратенко Є. В. Формування готовності майбутнього педагога до організації здоров'язберігаючого освітнього середовища / Вісник Таврійського державного університету, 2019. Т. 13. № 3. С. 335–343.
3. Сукталієва Е. В. Управління освітніми установами з організації здоров'язбережувального середовища / Проблеми та перспективи розвитку освіти, 2010. № 3. С. 256–260.
4. Khoronko L., Tskvitariya T. The role of the chair of pedagogy in realization the strategy of vocational and educational training of medical university teachers / Modern European Researches, 2014. № 2. С. 50–53.

Гордієнко Ю. В., к.фіз.вих., доцент кафедри фізичної культури та спорту
*Національний університет
«Полтавська політехніка імені Юрія Кондратюка»,
Начальник Полтавського обласного відділення (філії) КФВС МОН України,*

ОСОБЛИВОСТІ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ ФАХІВЦІВ З ФІЗИЧНОГО ВИХОВАННЯ ТА СПОРТУ

Простежуючи особливості розвитку окремих процесів в освіті, можна стверджувати, що система вищої освіти ще не зовсім адаптована до рівня розвиненої освіти у Європі, вона не орієнтується на особистісно-професійний розвиток майбутніх фахівців, що характеризує освіту найбільш розвинених країн світу.

Цілі педагогічного процесу в структурі вищої освіти, під час підготовки фахівців з фізичного виховання і спорту, не є сталими. Вони змінюються у зв'язку з прогресом суспільства, поглибленням і розширенням сфери пізнання, розвитком педагогічної і спортивної науки. Результат просліджується в змінах,

які відбуваються в знаннях, уміннях, особливих якостях, характері студентів, їх відносинах, ціннісних орієнтаціях, в розвитку особистості в цілому.

З позицій сьогодення, навіть попри велику кількість наукових праць, все ще потребує особливої уваги й вирішення проблема якісної підготовки майбутніх фахівців з фізичного виховання та спорту, спроможних здійснювати як спортивну підготовку так і вести фізкультурно-оздоровчу роботу у нових умовах.

Необхідність вирішення цих питань потребує переосмислення мети, змісту і завдань підготовки майбутніх фахівців до тренувальної, фізкультурної та оздоровчої роботи.

Досліджуючи проблему підготовки майбутніх фахівців з фізичного виховання та спорту ми прийшли до висновку, що майбутній тренер-викладач після завершення навчання повинен:

- мати творчий характер; здатність правильно оцінити внутрішній стан іншої людини, співчувати та співпереживати;
- розуміти соціальну значущість своєї праці та самореалізації;
- відчувати любов і прихильність до дітей;
- бути: тактовним і толерантним, доброзичливим та справедливим, принциповим; прикладом для наслідування; самостійність і творчість у прийнятті рішень;
- вміти стимулювати, добирати необхідний стиль спілкування.

При цьому потрібно чітко розуміти, що всі зазначені вище якості можуть проявлятися лише завдяки усвідомленні, цілеспрямованості й соціальній орієнтованості діяльності майбутнього фахівця. На думку науковців, високий рівень таких якостей у тренера-викладача забезпечить контактність та можливість налагоджувати ефективну взаємодію з учнями та спортсменами.

Також, при формуванні професійно важливих якостей викладачів з фізичного виховання та спорту, досить важливим є вирішенні проблеми подолання гендерних стереотипів, які виступають бар'єрами на шляху зростання їхньої професійної діяльності.

Особливу увагу, під час підготовки майбутніх фахівців, треба звертати на пошуково-дослідну та науково-дослідну роботу яка сприяє надбанню студентами нового досвіду. Студенти протягом навчання в ЗВО залучаються до процесу самостійного збору та опрацювання інформації, набуття знань і пошуку шляхів розв'язання проблеми. Пошуково-дослідна та науково-дослідна діяльність є однією з форм самовираження особистості майбутнього фахівця, розвиває його творче мислення, ініціативність та самостійність. Важливими особливостями самостійної роботи виступає те, що, вона має яскраво виражений пізнавальний характер та формує професійну самостійність, здатність до творчого розв'язання як навчальних завдань так і тих, що виникатимуть у подальшій професійній діяльності.

Також треба розуміти, що під час підготовки фахівців з фізичного виховання та спорту необхідно включати в освітній процес конструктивну діяльність. Конструктивний підхід в спортивній педагогіці допоможе під час подальшої роботи в ситуації постійної рухливості і мінливості освітніх

стандартів, орієнтирів. Метою конструктивної діяльності тренера-викладача є реалізація принципу індивідуалізації в освіті. Яка в свою чергу включає максимально можливий облік індивідуальних особливостей і прагнень під час роботи за обраною спеціальністю.

Досліджуючи дану проблему підготовки майбутніх фахівців, ми приходимо до висновку, що формування професійно-педагогічних умінь і навичок, які є відносно самостійним компонентом в загальній структурі педагогічної діяльності, складають найважливішу частину кваліфікаційної характеристики тренера-викладача, а їх формування – основну частину системи професійно-педагогічної підготовки.

Література

1. Ажиппо О. Ю. Деякі управлінські підходи до реалізації індивідуалізованого навчання студентів / Педагогіка, психологія та методико-біологічні проблеми фіз. виховання та спорту: Зб. наукових праць під ред. Єрмакова С. С. Х.: ХПП, 2009. № 1. С. 12–15.
2. Геращенко И. Г., Шамардин А. И., Зубарев Ю. А., Кудинов А. А. О принципах неопределенности в спортивной педагогике / Теория и практика физической культуры, 1999. № 6. С. 6–9.
3. Іванова Л. І. Основні дефініції щодо професійної підготовки майбутніх вчителів фізичної культури / Наука і сучасність: Зб. наук. пр. К.: НПУ імені М. П. Драгоманова, 2005. Т. 51. С. 18–27.

Дзбох Є., магістрант групи 502-ФС
*Національний університет
«Полтавська політехніка імені Юрія Кондратюка»*
Науковий керівник:
к.пед.н., доцент, доцент кафедри фізичної культури та спорту
Ціпов'яз А. Т.
*Національний університет
«Полтавська політехніка імені Юрія Кондратюка»*

ВПЛИВ ЗАНЯТЬ З ФУТБОЛУ НА ФОРМУВАННЯ ОСОБИСТОСТІ ЮНИХ ФУТБОЛІСТІВ

У період реформування системи освіти України фізична підготовка є однією із важливих складових навчально-виховного процесу вищих навчальних закладів. Вона виховує у студентської молоді основи здорового способу життя та сприяє успішній професійній акліматизації. Фізичний розвиток – це процес становлення і змін біологічних форм і функцій організму людини. Він залежить від природних життєвих сил організму та його будови. Фізичний розвиток оцінюється рівнем розвитку фізичних якостей, антропометричними і динамометричними показниками, формування постави.

Фізичне виховання – педагогічний процес, спрямований на фізичний розвиток, функціональне удосконалення організму, навчання основним життєво